

given. Jeg tror ikke, at dette er tilfigtet, men saaledes som Resolutionen er affattet, kan det vistnok ikke negtes, at et Tilfælde som det, jeg har nævnt, ogsaa maa gaa ind under den første Resolution. — Med Hensyn til den anden Resolution maa jeg erkjende, at den nu foreligger forbedret, og at man navnlig har forsøgt at fjerne nogle Misforstaaelser, som kunde opstaa efter den Skikkelse, den tidligere havde; men jeg tror dog ikke, at den selv saaledes som den nu foreligger, tilfredsstillende. Den gaar nu ud paa, at Folkethinget anser Fæstetvang paany indtraadt for saadanne Huslodder, naar de, uden at have været i Selveie i 20 Aar, atter lægges sammen til een Eiendom, hvilket med andre Ord vil sige, at Fæstetvang paany skal indtræde for Huslodder, der sammenlægges til Jordbrug paa over 1 Td Hartkorn, medmindre disse Huslodder i over 20 Aar have været i Selveie. Fordrillingen gaar saaledes ud paa, at samtlige disse Huslodder skulle have været i Selveie i 20 Aar; men dersom man tænker sig, at det kun har været Tilfældet med f. Ex. den ene af Lodderne, vil det dog være besynderligt, at den anden Lod igjen skulde gaa ind under Fæstetvang, idet jeg tror, man maa sige, at hvad en Mand tilkøber af Jord til det Jordbrug, han allerede har, maa blive en integrerende Del af Eiendommen. Dette anser jeg imidlertid for at være af underordnet Betydning. — Af langt større Vigtighed er derimod den tredje Resolution, saaledes som den nu foreslaas at skulle lyde, nemlig, at Folkethinget, som Folge af hvad det i de to foregaaende Resolutioner har besluttet at udtale, „maa betragte ethvert Brugsforhold, hvorved Bondejord anvendes paa en Maade, der staar i Strid hermed, for uretlig bestaaende“. Herimod har jeg i Betænkningen udtalt, at det dog vilde være besynderligt, om man saaledes vilde fassere et Brugsforhold, som var indgaaet i fuldkommen god Tro, ja, endog i Mædsor af en kongelig eller en ministeriel Bevilling, men denne Udtalelse af mig er bleven fuldstændigt ved det Underændringsforslag, der er fremkommet fra den ærede Ordfører, hvorefter der skulde indskydes Ordet: „og som ikke er hjemlet ved særlig Bevilling“. Naar jeg forudsætter, at

Resolutionen vil blive vedtagen i den Skikkelse, hvori den nu foreslaas af Udvalget, vil den altsaa komme til at lyde saaledes, at Folkethinget „maa betragte ethvert Brugsforhold, hvorved Bondejord anvendes paa en Maade, der staar i Strid hermed“ — nemlig med det tidligere udtalte — „og som ikke er hjemlet ved særlig Bevilling, for uretlig bestaaende“. Dette Underændringsforslag fuldstændigt dog aldeles ikke. Jeg tør nemlig gaa ud fra, at det anses for anerkjendt, endog ved selve Underændringsforslagets Fremkomst, at man saavidt muligt bør overholde Kontrakter, at Kontrakter, som ere indgaaede i god Tro, skulle respekteres. Jeg erindrer meget vel, at min ærede Nabo, da han argumenterede for et af sine Fæsteforslag, med stor styrke fremhævede, at det havde det væsentlige Fortrin, at det respekterede alle lovlig bestaaende Kontrakter. Her foreslaas det imidlertid Folkethinget at udtale som sin Anskuelse af den gjældende Ret, at ethvert Brugsforhold, hvorved Bondejord anvendes paa en vis Maade, der ikke er hjemlet ved særlig Bevilling, skal betragtes som uretlig bestaaende, men dersom denne Sætning virkelig bliver mere end en Udtalelse, dersom man tænker sig den overført paa det praktiske Liv, vil den afstedkomme overordentlige Ulemper, som paa ingen Maade ville afhjælpes ved det fremkomne Underændringsforslag. Hvad jeg har fremsat i Betænkningen, er kun Exempler paa nogle af de væsentligste Ulemper, som ville kunne fremkomme; det vilde være let at forsøge de nævnte Tilfælde med mange flere, hvori Ulemperne vilde være de samme, medens de heller ikke paa nogen Maade vilde blive afhjælpne ved Underændringsforslaget, men jeg skal ikke trætte den ærede Forsamling dermed. Jeg skal kun nævne et enkelt Tilfælde, som er meget praktisk, og med Hensyn til hvilket mange af Thingets ærede Medlemmer ville have en personlig Erfaring. Som bekendt har Indenrigsministeren i disse Forhold en meget vidtgaaende Besøielse, ifølge en meget gammel administrativ Tradition, men det sker dog meget hyppigt, at Ministeriet, naar der af en privat Mand ansøges om Bevilling til det One eller det Andet, dertil svarer, at det ikke